

A falaknak le kell omlaniuk az emberek szívében!

Négyszázan az első protestáns cigánymissziós konferencián

Február 20-án először került sor Magyarországon a protestáns egyházak cigánymissziói és a Cigány Módszertani és Kutató Központ által szervezett konferenciára *Tegyetek tanítvánnyá minden népet!* címmel a Budapest – Fasori evangélikus templomban. A 400 fő azzal a céllal találkozott, hogy a protestáns egyházak cigánymisszióiban szolgáló cigány és nem cigány hívőket ösztönözzék, motiválják a cigányok és nem cigányok között végzett munkára, az Örömhír átadására.

Az egyházak képviselőiben a missziós napon részt vett Papp János, a Magyarországi Baptista Egyház elnöke, a Magyarországi Metodista Egyház részéről dr. Khaled Abdo László szuperintendens jelölt, a Magyarországi Református Egyház részéről Dani Eszter missziói irodavezető, és Pataky Albert, a Magyar Pümkösi Egyház elnöke.

A szombati rendezvényt megtisztelte jelenlétével, és köszöntőt mondott az Emberi Erőforrások Minisztériumának a Szociális Ügyekért és a Társadalmi Felzárkózásért Felelős Államtitkárság részéről Czibere Károly, államtitkár. Elmondta, hogy „a legvastagabb falak nem a társadalomban vannak, hanem az emberek szívében”, ezért fontos hogy ezzel a konferenciával a gyülekezeteink, egyházaink együttes erővel állnak ki. A társadalom felé közvetíteni kell,

hogy: „Le fog omolni minden fal Krisztus előtt” az emberi szívekben.

Arra, hogy ezt hogyan érhetjük el, Bakay Péter, a Magyarországi Evangélikus Egyház cigánymissziós vezetője adott választ. Először nekünk kell Jézus igazi követőinek lenni. Fel kell hagynunk a tétlenséggel és „akár áldozatot, kellemetlenségeket vállalva, el kell kezdenünk szolgálni”, tanítványunk téve a körülöttünk lévőket. „A nap célja, hogy szolgálatra buzdítson.” Ez a szolgálat azonban nem lehet magányos tevékenység, hangsúlyozta Durkó Albert, a Magyar Pümkösi Egyház Országos Cigánymisszió (MPE OCM) vezetője, „ahogyan a nagy halfogás esetében Péternek nem volt elég egy csónak, mi is hisszük, hogy nem elég egy csónak. Minden egyházra, gyülekezetre, csoportra szükség van, hogy a tömegek megtalálhassák az otthonukat.”

Az igehirdetés során Surman László, az MPE OCM vezetőpresbitere szólította meg a konferencia résztvevőit: Jézus eljött a Földre, hogy tegyen valamit az emberért, hogy a bűnre megoldást kínáljon. „Testvérem, te mit vállalsz?” – tette fel a kérdést. „Jézus az életét áldozta, hogy megmenten, hogy tüzet gyújtson az életedben.” Áldozatvállalás nélkül nincs eredmény sem. Azonban az öt protestáns egyháznak meggyőződése, hogy a hit ereje, az Evangélium az, amely teljes változást tud hozni az emberek életében, az életváltozások pedig egész társadalmunk helyreállítását eredményezik.

A délutáni program keretében Kovács Bálint, Bakay Péter, Kurdi Zoltán, Durkó Albert és Nyeső Ágnes, az öt protestáns cigánymisszió vezetője bemutatta országos tevékenységüket.

Az ezt követő blokkban Dani Eszter vezetésével olyan cigány emberek és családok számoltak be az életük gyökeres változásáról, akik megismerték Jézus Krisztus áldozatvállalását, és úgy döntöttek, hogy felhagynak az addigi életvitelükkel, és követik Jézust.

Egy-egy megszólalás között a pümkösi cigánymisszió verpeléti dicsőítő csoportjának dallamai töltötték be a templomot. Együtt énekeltek a baptista, evangélikus, metodista, pümkösi, református cigányok és nem cigányok. Nem lehetett különbséget tenni az emberek között. A templomban aznap leomlottak a falak az emberek között, és nyitott szívvel, együtt tanulhattunk, bátorodhattunk. Újra lehetőségünk volt megerősödni elhívásunkban, és tüzet kapni a szívünkbe, hogy új lendülettel szolgáljunk a magyarországi cigányok és nem cigányok felé.

Petrás Hanna

A jövő jelei

Krisztust szolgáló cigányok

A TÜKÖR ezen száma csodákról tudósít. Csodákról, mert Isten hatalmas belenyúlásáról szólnak az ember életébe, ugyanakkor paradox és szégyenkezésre indító módon a világ legtermészetesebb jelenségéről. Épp ezért egészséges, normális, kiegyensúlyozott viszonyok között nem tartanánk ezeket csodának. Mivel azonban még meglehetősen ritka történetéről van szó, amely – valljuk be őszintén – szinte elképzelhetetlen volt sokak számára hosszú ideig, és tán az ma is, mégis a csoda, csodálkozás kategóriájába tartozik. Miről is szól tehát ez a hírlevél? Krisztusra és Krisztusban ébredő cigány közösségekről és egyesekről, amelyek és akik jelei a jövőnek...

Szeretném, ha a szolgálatom kapocs lenne cigányok és nem cigányok között

Isten egyik hűséges szolgálója a Magyarországi Metodista Egyházban Erdei Nagy László alsószolcai lelkész. Éveken keresztül halogatta a szolgálatba állást, cigánként nem merte komolyan venni, hogy használhatja őt az Úr. De Isten hívó szava mellett a legnagyobb visszaigazolást az jelentette számára, hogy az emberek is örömmel fogadták. Elhívásának története sokak számára bátorító lehet...

– Mit jelent számodra az, hogy cigánynak születél? Milyen volt a családi életetek?

– A cigányságom számomra természetes, csak az ezzel járó nehézségek nem azok, amiket ebben az országban cigánként meg kell élnie az embernek. Bár én elmondhatom, hogy szerencsés helyzetben vagyok, mert a szüleim szorgalmasak, törekvők voltak. Isten és ember tiszteletére neveltek engem és testvéreimet.

Arra tanítottak, hogy tanulnom kell és becsületesen dolgoznom. Megszereztem a kárpitos szakmát, egyéb tanfolyamokat is végeztem, és így dolgozhattam a szakmában, valamint könnyűgépezőként és darukötözőként is.

Gyermekkoromtól a metodista gyülekezethez tartozom.

Feleségem és két gyermekem van. A lányom kilenc, a fiam hatéves. Nem vagyok abban biztos, hogy én is tudom majd a gyermekeimet úgy ösztönözni a tanulásra, mint ahogy azt tehették velem a szüleim, mert néha szomorúan látom, hogy ma legyen bármilyen iskolai végzettséged, ha cigány vagy, nincs esélyed becsülettel annak felhasználására, mert mintha a cigány semmi másra nem lenne jó, csak a közmunkában takarításra. Azok érvényesülnek, akik letérdelnek és hajbókolnak a politikában...

– Hogyan ismerted meg az Úr Jézust, mint Megváltót, és miben változott ezáltal ez életed?

– Ahogy említettem, már gyermekésgemtől megismerhettem, de megtérni

csak 1991-ben tértem meg, egy házi órán édesapám prédikációjára. Ettől fogva felhagytam az ivással és szakítottam az ivócimborákkal is. A feleségemet jobban becsültem és szerettem ezután.

Erdei Nagy László dicsőítést vezet

– Hogyan kaptad az elhívásodat a szolgálatra? Milyen megerősítéseket kaptál?

– Az elhívást szintén egy házi órán kaptam meg először, ezekkel a szavakkal: „majd te is így fogsz prédikálni rólam...” Ez a megtérésem kezdetén volt, de annyira nem vettem komolyan, hogy senkinek sem mondtam el, mert attól féltem, hogy az emberek beképzeltnek tartanának. Talán én magam is csak képzelgésnek tartottam az egészet. 2000 nyarán azonban újból élém jött az Isten, amikor egyházunk részéről azonnal a kéréssel kerestek meg, hogy kezdjem el a gimnáziumot, és azután majd jó lenne, ha a teológiát is elvégezném, és lelkészi szolgálatba állnék. Megint az történt, hogy nem vettem komolyan ezt a kérést, meg aztán több okból is féltem tőle: sohasem voltam jó tanuló, nem voltam türelmes ember. Azután

eszembe jutott, hogy apám is szeretett volna teológiát végezni, de nem adatott meg neki. Emiatt nagyon megkeseredett, én pedig nem akartam az ő sorsára jutni... Lelkészem azt javasolta, hogy imádkozzak ezért.

Aznap este a feleségemmel térden állva mentünk az Úr elé és azt kértem, hogy adjon határozott igent vagy nemet, hogy ne a hasamra útve adjak választ, és másnap a 2Kor 10,18 versével hívott el az Úr: „nem az a megbízható ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl.” Ez az Ige meghatározta és meghatározza mind a mai napig az életemet.

Elhívásomat először egy pünkösdi közösségben erősítette meg az Úr egy Amerikából jött lelkész által, akivel akkor találkoztam életemben először. Ezt mondta: „Téged nagy dologra hívott el az Úr...” De a legnagyobb visszaigazolás az a számomra, amikor azt látom, hogy az emberek örömmel fogadják a szolgálataimat.

– Miben más számodra cigányok között szolgálni, mint magyarok között?

– Szolgáltam és szolgálom magyarok között is, és rendszeresen cigány gyülekezetet pásztorolok. A különbség annyira nagy, hogy szinte mérhető. Úgy látom, hogy a magyar gyülekezetekben tapasztalható óvatosság, kimértség és bizalmatlanság sajnos nemcsak a kapcsolatépítésüket bénítja, de a hitéletüket is, mert nem tudnak felszabadult szívvel örülni az Úrnak. Akik pedig örülnek, mármint a cigányok, azokat meg talán gyengeelméjűeknek titulálják... A cigányság pedig nagyon hamar tud lelkesedni és örülni az Úrnak minden nyomorúsága ellenére.

Persze más és más a magyarok és cigányok problémája az élet különböző területein.

Éppen ezért nem is lehet egyformán közelelni az ígértetésben sem. Különbözik a dicsőítő énekek mennyisége és stílusa is, de mindezekkel szemben összekapcsol a közös imádságunk: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...”

– Miben találsz a leginkább örömet a szolgálat során, és van-e olyan, ami elszomorít?

– Örömöm van a közös zenélésben, az igehirdetésben, a gyermekek tanításában, a családomban.

Ami pedig elszomorít: hogy egyre nehezebb és nehezebb a megélhetés a cigányság számára, és nincs is nagyon kitörésre lehe-

tőség még a fiatalok számára sem, és akkor az idősebbekről még nem is beszéltem.

Vannak olyan időszakok, főleg télen, amikor úgy kell prédikálnom a testvérek között, mintha az utolsó napokban élnénk, mert akkora a nyomorúság, hogy csak az vigasz számukra, hogy mindez majd elmúlik az Úrnál. Úgy látom, hogy a cigány ember nem hagyományból megy a templomba,

nem azért, hogy megfeleljen bizonyos társadalmi elvárásoknak, hanem azért, mert kitörést a nyomorból csak Isten ad számára.

– Mik a céljaid, terveid, a fejlődési lehetőségeid a szolgálatodban?

– Azt szeretném, ha a szolgálatom kapocs lenne cigányok és nem cigányok között.

Kurdi Zoltán

A legnagyobb erőm a Krisztusban van...

Isten különleges szolgálatra hívta el a Békésen élő Surman Lászlót is. Egyszerű, szerény anyagi körülmények között élő cigány családból indult el, ma már a Magyar Pünkösdi Egyház Országos Cigánymisszió vezető presbitereként, teológus-lelkészként szolgál. Sokrétű szervező munkát végez, ígét hirdet, életvezetési tanácsokat ad, klubot vezet, rendszeresen ír, és nem mellesleg költő is. A vele készült interjú során arra kerestük a választ, hogyan használja őt Isten a misszióban.

– Mikor és miért döntötted el, hogy követni akarod Istent?

– Miután édesanyám megtért, az lett minden vágya, hogy gyermekei is megismerhessék a jó Istent, ezért ha csak tehettem, mindig magával vitt bennünket a gyülekezetbe. Tizenhat éves voltam, amikor egy alkalommal valami különös dolog történt. Úgy éreztem, mintha a prédikátor végig rólam beszélne, mintha tudna a dolgaimról, ismerné az életemet. Aztán egy másik prédikációs alkalmon ugyanez történt. Ekkor értettem meg azt, hogy maga Jézus szól hozzám. Megéreztem az Ő szeretetét, de éreztem azt is, hogy mennyire bűnös vagyok. A prédikátor megtérésre hívta az embereket, a Jézussal való személyes találkozásra adva meg a lehetőséget. Szerettem volna megölelni Őt, bocsánatot kérni a sok szenvedésért, amit én okoztam neki, és bocsánatot kérni azért is, hogy miattam halt meg. És megtörtént a találkozás! Újjászült engem a Szentlélek által. Ez nem az én döntésem volt, Jézus hívott engem, és én követtem őt.

– Sokan úgy gondolják, hogy a megtérés után megoldódik minden, megszűnik minden gond és fájdalom. Ez tényleg így van? Útköztél-e keresztény emberként olyan nehézségekbe, amik korábban nem jelentettek gondot?

– Bizony nem ment minden olyan simán. Volt az életemben sok „vargabetű”, sőt tizenkét évig hűtlen is lettem Istenhez. Próbálkoztam sok mindennel, sporttal, költészettel, újságírással és közéleti szerepvál-

alással. Ebben az időszakban eltávolodtam Istentől. Időközben megházasodtam, az életünk teljesen rendben volt, szépen alakult a karrierem, anyagi téren is egyre előrébb jutottunk. Közben az én drága feleségem megtért. Figyeltem az életét, láttam, hogyan formálja át Isten. Ez ébresztette fel bennem a vágyat az Istenhez való visszatérésre. Ekkoriban, 2003-ban kerültem munkakapcsolatba Durkó Alberttel, aki még gyerekkori tanítóm volt a gyülekezetben. Sokat beszélgettünk Istentől, a cigánymisszióról. Beláttam, hogy szükségem van Istenre, neki akartam szentelni az életemet, ezért sok mindent feladtam. Ekkor kezdődtek a bajok. Az anyagi forrásaim elapadtak, elveszítettem a munkámat, a lakásunkat is el kellett adnunk. Eszembe jutott: „ha most nem lennék hívő, semmi bajom se lenne”. Az egyik nap felemeltem az üres pénztárcát, és sírva imádkoztam, kértem Istent, hogy segítsen rajtunk. Ekkor különös dolog történt, hallottam a saját gondolataim között, hogy a Szentlélek Isten szól hozzám, és ezt mondja: „Én viselek rád gondot!” Mintegy fél évig

tartó küzdelem után kezdtek rendeződni a dolgaink. Isten megtanított arra, hogy csak benne bízzak.

– Miért döntöttél úgy, hogy képezd magad és elvégezd a teológiát?

– Eredetileg Szegedre készültem szociálpolitikát tanulni. Sokat imádkoztam, kerestem az irányt. Majd újra hallottam a Szentlélek hangját: „Te most fél szívvel vagy egész szívvel akarsz engem szolgálni?” Ezt mondtam: „Uram, egész szívvel, legjobb tudásom szerint.” Isten válasza ez volt: „Akkor miért akarsz szociálpolitikát tanulni?” Ekkor értettem meg, hogy ha Őt akarom szolgálni, akkor olyan irányú tanulmányokra van szükségem, amelyek csak Róla szólnak.

– Miért pont a cigánymissziót választottad?

Ez nem volt tudatos döntés. George Ridley angliai lekipásztor, amikor a békési gyülekezetben szolgált, ezt mondta nekem és két barátomnak: „Isten különleges szolgálata hívott el titeket.” Éveken keresztül visszhangzott ez bennem. 2005-ben kapcsolódtam be a cigánymissziós munkába, ekkor döbbsentem rá, hogy Isten itt akar látni engem. Ez az a különleges szolgálat!

– Sajnos sok helyen tapasztaljuk a személyválogatást, még vallásos körökben is. Te hogy látod, a keresztény emberek tesznek-e különbséget cigány és nem cigány ember között?

– Először is tisztázzuk, hogy mit jelent ma kereszténynek lenni. Jézus ezt mondja: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.” Vagyis az a keresztény, aki szereti Jézust és megtartja az ő beszédét. Az ilyen ember nem tesz különbséget ember és ember közt. Az Isten ígéje ezt is mondja: „Új parancsokat adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szeretlek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 13,34). Jézus a szeretetről nem, mint lehetőségről beszél, hanem mint parancsolatról. Amikor az emberek egymás között különbséget tesznek, akkor figyelmen kívül hagyják ezt a parancsot. Ha nem szeretik egymást, nem szeretik Jézust.

Surman László (jobbra) bemerítést végez

Mi mindannyian az ő drága vére árán váltattunk meg.

– Tudjuk, hogy igen sokrétű a szolgálata. Mi ad erőt a nehéz helyzetekben?

– Első sorban a feleségem, ő az én hátszámom. Ugyanakkor sok erőt kapok a munkatársaimtól, a házi csoportok tagjaitól. Néha elég egy csillogó szempár. Mégis a leg-

nagyobb erőm a Krisztusban van. A 18. zsoltár szavai keltenek mindig életre: „Lenyúlt a magasból, és fölvelt, a nagy vizekből kihúzott engem. Megmentett engem erős ellenségemtől, gyűlölőimtől, bár erősebbek nálam. Rám törhetnek a veszedelem napján, de az Úr az én támaszom. Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem.”

– Ha két-három szóval kellene megfogalmaznod, „ki vagy te” megfogalmaznod, hogy ki vagy te, mit mondanál?

– Csecsemő a köldökzsinóron.

– Remélem, sokunknak példát ad hited és kitartásod. Isten áldása kísérje további szolgálataidat. Köszönöm a beszélgetést.

Szeverényi Barnabás

Csudálatos kegyelem köt össze minket Jézus Krisztusban

A Baptista Cigánymisszióban 2011 óta szolgál egy fiatal cigány férfi. Puporka Gusztáv feladata, hogy a gyülekezetekben gyermek és ifjúsági alkalmakat indítson. Emellett a főállása Tuzséron, a cigánytelep melletti Csillagpont közösségi házban van, ahol munkájával is a telepen élőket segíti. A cigányok társadalmi helyzetének és esélyeinek javítása mellett fontos számára, hogy a cigánygyerekek és fiatalok megismerjék Jézus Krisztust.

– 18 éves voltam, sok nehézségen voltam túl – meséli Puporka Gusztáv, aki sokáig keverte az élet értelmét. – Az életet értelmetlennek tartottam. Hogyan lehetek jó? Nem kaptam választ senkitől ezekre a kérdésekre... Leginkább az zavart, hogy nem kaptam szeretetet és én magam sem tudtam kifejezni a szeretetemet mások iránt. Egy keresztyén táborban találkoztam először olyan emberekkel, akik feltétel nélkül elfogadtak és szeretettel fordultak felém. Később megértettem, amikor Krisztusról, mint Megváltóról beszéltek, hogy Isten szeretete árad ki rám ezeken az embereken keresztül. Ilyet még nem tapasztaltam ezelőtt. Vágytam rá, és azon gondolkodtam, hogyan kaphatom meg. Ebben a táborban valóságosan találkoztam Jézussal, lehullott szememről a vakság leple. Tisztán láttam és megértettem, hogy Jézus Krisztus az én szabadítóm is, megbocsátotta a bűneimet, és megajándékozott szeretetével. Ő volt, aki megszólított és értelmet adott az életemnek. Attól a naptól kezdve követem őt. Az, aki megértette és átélte Isten szabadítását, nem is tudja nem követni Jézust.

Gusztáv – ahogyan mindenki ismeri – szerint nehéz és látszólag nem kifizetődő az igazság mellett kiállni, felvállalni a hitet akkor is, ha kigúnyolnak vagy megvetnek...

– Nem könnyű megtagadni önmagam, és újra és újra Krisztusnak adni az életemet, azt tenni, amit Isten mond. Nem könnyű

hívó cigány társat találni... De a cigányok között szolgálni számomra küldetés, életmentés. Isten igéjéből megértettem, hogy Isten elsősorban az én népemhez küld az örömhír megosztásával. A cigányok ma az egész világban nagyon mélyen vannak, sokan nem értik őket és emiatt is sok az ellenségeskedés velük szemben. De olyan jó, hogy Isten ezt az elnyomott és sokak által lenézett népet is szereti és megszólítja. Jeremiás könyvében van egy mondat, ami így hangzik: „ha jobban meggondolom, reménykedni kezdek...” Emberileg úgy tűnik, lehetetlen, hogy mi cigányok megváltozzunk, de az Istennek semmi sem lehetetlen. Tapasztalom ezt a saját és mások életében is. Egy másik idézet a Bibliából szintén sokat foglalkoztat: „Sokan vannak az elhívottak, de kevesen a kiválasztottak.” Abban reménykedem és hiszek, hogy a cigány nép közül egyre többen lesznek kiválasztottak és Isten szemében tetszőek. Ezért is imádkozunk az aratás Urához. Olyan jó, amikor keresztyén cigányokkal találkozom, és lá-

tom, hogy az életük középpontjában Krisztus van. Olyan jó őket most már nemcsak testvéreknek, de hittestvéreknek is szólítani.

– Ezek szerint egyértelmű volt, hogy a cigánymisszióban szolgálj? – kérdezem a mindig ragyogó arcú fiatalembert.

– Cigány származásuként ez nem volt kérdés, de mint már mondtam, Isten kiküldése volt ez számomra. Amikor már Istennel jártam, sokszor megszólított az én Atyám Mózes történetén keresztül. Számomra mégsem volt egyszerű követni és azt tenni, amit Isten mond. Mivel nem cigány közösségben nőttem fel, ezért furcsa és új volt számomra, néha félelmekkel járt, hogy ezen az Isten által kijelölt úton járjak. Istentől újra és újra megerősítést, bátorítást kaptam, amely így hangzott: „ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki.”

– Tudjuk, hogy a cigányságnak folyamatos hátrányos megkülönböztetéssel kell szembesülnie. Keresztyén emberként, szolgálatod során tapasztaltál ilyet?

– Isten nem személyválogató. Hálát adok azért, hogy cigányként egy olyan nem cigány baptista gyülekezetben nőhettem fel, ahol az ott lévő idősekre úgy tekinthettem, mint édesanyámra, mamára, a fiatalokra pedig, mint testvérekre. Jó megtapasztalni, hogy Krisztusban nincs cigány és nem cigány, mindannyiunkat Krisztus köt össze. Ahogy az Efézusi levélben olvashatjuk: „egy a test, egy a lélek, egy reménységre kaptunk elhívást...” Sajnos ez nem mindenütt van így. Az utóbbi években többször tapasztaltam a keresztyénységben belül, hogy a cigány és nem cigány hittestvérek is ellenségeskednek. Hadd szólítsam meg hát cigány és nem cigány olvasóinkat:

Kedves Testvérem! Ne feledkezzünk meg arról a csodálatos reménységről, kegyelemről, amely Jézus Krisztusban összeköt minket!

Patkás Rita

Puporka Gusztáv megáld egy testvért